

Отъ този день всѣка сутринь овчарскиятъ кавалъ ме будѣше — и слънцето, и утрото бѣха тъй хубави, че азъ винаги скачахъ бодъръ и радостенъ; излизахъ на улицата или отивахъ на рѣката съ вѣдица. Често пѣти и сестра ми ставаше съ менъ, но понѣкога казваше:

— Приятно е да се слуша овчарскиятъ кавалъ и въ полусънъ. Отворишъ очи, погледнешъ какъ свѣти слънцето и пакъ заспишъ . . . скадко . . . сладко . . .

— Чудна музика е овчарскиятъ кавалъ!

Нѣколко пѣти ходихме съ сестра си на ливадата при овчаря и той ни даваше да свиримъ съ кавала му. Колко хубаво свирихме и ние! Ехото му се носѣше далечъ задъ рѣката въ гората.

И пакъ си спомнихме за дѣдо Влади.

— Знаещъ ли, какво? — казахъ веднажъ на сестра си. — Да занесемъ подарѣкъ този кавалъ на дѣдо Влади.

— Какъ?

— Да го купимъ отъ овчаря. Не сега, а наесень, кога си отидемъ. Прѣзъ зимата на овчаря не трѣбва кавалъ.

— Добрѣ. Да поискаме отъ мама пари.

Мама даде пари и ние купихме кавала на овчаря.

— Този кавалъ е най-хубавиятъ музикаленъ инструментъ. Дѣдо ще свири много хубаво съ него.

\* \* \*

Единъ есененъ день, когато неспирно рѣмѣше ситенъ дъждецъ, у насъ дойде дѣдо Влади.

— Ехъ, че врѣме! — завика той отвѣнъ, като снимаше мокрото си палто и вадѣше калнитѣ си галоши. Много мръсно врѣме! . . . А тъмно, като че мръква. . . Отъ дъждъ ще изгниемъ.

Здрависахме го и веднага се затекохме въ стаята, гдѣто бѣше скритъ скъпиятъ подарѣкъ за дѣда.

Едва бѣ дѣдо седналъ и почналъ да разказва колко мъчно прѣкаралъ лѣтото въ града и ние влѣзохме.